

მხედლ თუმანიშვილის სახელობის
თეატრალური სკოლების ტანვითარების
ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2013

გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2014

რევიზია

მოქმედი პირები:

გიორგი

სტატისტები: სტატისტი გოგო1 (გ1),

სტატისტი გოგო2 (გ2),

სტატისტი ბიჭი1 (ბ1),

სტატისტი ბიჭი2 (ბ2)

ეპიზოდი 1

სცენაზე ბნელა.

უკანა პროექციაზე ანთია მბრუნავი სპირალის ანიმაციური გამოსახულება.

ისმის გერმანელი ელექტრონული მუსიკოსისა და კომპოზიტორის – ტომას ბრინკმანის ემბიენტ კომპოზიცია სახელად „სპირალი“.

ისმის მღვიძარას ხმა.

ინთება ღამის ნათურა ტუმბოზე.

ფანჯარაში ჯერ კიდევ ბნელა.

გიორგი გაჭირვებით დგება. მას აცვია ზოლებიანი პიჟამო. სახლის ფენსაცმელში გაყოფს ფეხებს, ტუმბოდან იღებს პულტს და ტელევიზორს რთავს. ეკრანის მაგივრად ინთება მთელი უკანა კედელი, რომელზეც გამოსახულია შიზოფრენიულთან მიახლოებული უცხოური (ინგლისურენოვანი) ახალი ამბების არხი, მორბენალი სტრიქონებით. ხმა გამორთულია.

გიორგი გადის წარმოსახვით აბაზანაში, უშეებს წყალს და იწყებს წყლის პროცედურებს, თან ფიქრობს.

მისი ფიქრები ისმის ხმად დარბაზში:

– მოსკოვში ჩემი წასვლა ბოლო წამს გადაწყდა და სულ ვფიქრობდი, ეხლა ნეტავი თუ შეიძლება ჩვენს დროშიც (ტერორისტებს ვგულისხმობ) აეროპორტში ნახევარი საათით ადრე გამოცხადება-მეთქი, მით უმეტეს, კარგად მახსოვს, სამი თვის წინ როგორ გამჭედეს 8 საათით ჩიკაგოში უგემოვნოდ ჩაცმულმა გოგოებმა, მაიამის რეისზე მხოლოდ ორმოცდახუთი წუთით ადრე გამოცხადების გამო.

მაგრამ ბოლოს მაინც წავედი.

შუქი ქრება. სიბნელეში ისმის აეროპორტის ხმები.

ეპიზოდი 2

ისმის მუსიკა. შუქი ინთება.

ეკრანზე ჩანს ანიმირებული აეროპორტის სივრცე.

გიორგი მიაბიჯებს სასიარულო ტრენაჟორზე, ოღონდ ის არა სავარჯიშოდ, არამედ გამოსასვლელ ტანსაცმელშია გამოწყობილი და ხელში თანამედროვე ლეპტოპის ჩანთა უჭირავს. ყურში გარჭობილი აქვს აიპოდის ყურსასმენები. ის მაყურებელს მიმართავს:

- რეისისთვის რომ მიმესწრო, სირბილ-სირბილით გავდიოდი აეროპორტის შუშის კარებში და თან ყოველ კართან მიახლოებისას ვფიქრობდი, ნეტა ეს შუშის კარი ავტომატურად იღება თუ ხელით, და თუ ხელით იღება, გვერდზე რელსებზე უნდა გავწიო თუ პირდაპირ უნდა მივაწვე-მეთქი და ამ გაურკვეველობის გამო სულ ველოდებოდი, რომ რომელიმე შუშის კარს არასწორად გავაღებდი და თავზე დამეფშვნებოდა, მაგრამ აღმოჩნდა რომ ბოლო წლებში კარები ტექნოლოგიურად ჩვენთანაც საკმაოდ დაუხვეწიათ. ანუ, ერთი და იგივე კარი შეიძლება ერთდროულად გვერდზეც გაწიო და პირდაპირაც შეაღო – როგორც გაგიხარდება.

რისი წყალობითაც არაფერი დამმართნია.

იმის გამო, რომ საბჭოთა კავშირში დავიბადე და რუსულიც კარგად ვიცი, მოსკოვში თავი უცხოელად არ მიგრძენია. უკვე თვითმფრინავში ვიჯექი, როცა გამახსენდა, რომ რუსული სოფიამაც კარგად იცის და დავიწყე ფანტაზიორობა.

პროექტიაზე გადის ამოუცნობი მეგაპოლისის ხალხის მასა

მუსიკასთან ერთად ისმის ხალხის გუგუნის ხმა ქუჩიდან. გიორგი ნელა მიაბიჯებს მოსირულებილიკზე და შიდა

ჯიბიდან იღებს გაზეთს, გაშლის და ათვალიერებს, თან მაყურებელს ელაპარაკება:

გიორგი: აი მოსკოვში შეიძლებოდა-მეთქი მამენტ გადმოსვლა საცხოვრებლად, სოფიასაც არ გაუჭირდება, და ამასთან ერთად წარმოვიდგინე, როგორ ეუბნება სოფია კოსკის გამყიდველს იქაურ განცხადებების გაზეთზე: „Да, газету объявлений, пожалуйста..“. ზუსტად ასე ვუთხარი ერთხელ მოსკოვში გაზეთების გამყიდველს მეტროს ჩასასვლელში სადამოს სახლში მისვლამდე და ეგრევე ვიფიქრე, რომ სწორედ ასეთი უნდა ყოფილიყო ნამდვილი მოსკოვური სამუშაო დღის დასასრული.

კერანზე მოჩანს მოსკოვის ხალხით გაჭედილი მეტროსადგურები.

გიორგი: ფიქრებიდან ესკალატორზე ჩართულმა ნიუსებმა გამომარკვია: მეტროს ესკალატორის გუგუნში, რეპროდუქტორში ისმის ქალის მკაცრი ხმა: „Сегодня, на Киевском проспекте, в торговом центре произошел несчастный случай, при котором пострадавший потерял девять из десяти пальцев. Как ни странно, он не подал в суд на администрацию“.

სცენის მეორე მხრიდან გამოდის ოთხივე სტატიტი – 2 გოგო და 2 ბიჭი. ერთ-ერთი გოგო დანარჩენებს ურიგებს მზა კვების პაკეტებს. მათ უერთდება გიორგიც და მის მაგივრად თხრობას განაგრძობს მისი ხმა:

გიორგი: მეტროდან სწრაფადვე ამოვედი იმიტომ, რომ ერთ ენჯეომნიკურ სიმპოზიუმზე მაგვიანდებოდა (რისთვისაც საერთოდ წავედი მოსკოვში ამჯერად). „სუსხოი პაიოკი“ და ფული ორგანიზატორებმა აეროპორტში დახვედრისასვე დაგვირიგეს. „კაზიონნი“

საჭმელი იყო გემრიელი და ოდნავ დეპრესიული. იქვე ჩავკბინე ერთი ცალი „ბურიტო“ (მექსიკური „ბურიტო“ მოსკოვში სულ სხვა ბაზარია), გვერდით მდგომ უკრაინელ გოგოს გავუღიმე და პირამოვსებულმა ოდნავ უხერხული ჩლიფინით ვუთხარი: „Как говорится, мартко кацо ჭამაშიაც ბრალიაო“... ასე დაიწყო ჩემი მოსკოვეური ვოიაჟი.

ბოლო წინადადებისას გიორგი ჯგუფს გამოეყოფა და მაყურებლისკენ ტრიალდება მთლიანად. თან ქაბაბის ლუკმას დეჭავს და უხერხულად იღიმის, გამოჭერილი დამნაშავის გამომეტყველებით.

სინათლე ქვრება.

ეპიზოდი 3

სიბნელეში, მუსიკასთან ერთად ისმის

ზმა: „სიძუნწის, შიშებისა და გარდაქმნის ქარტეხილები“ შუქი ინთება და სცენაზე ჩანს მაგიდა, რომლის გარშემოც სხედან ფორმალურ ტანსაცმელში გამოწყობილი სტატისტები. ისინი ასახიერებენ შესარჩევ კომისიას. მაგიდაზე ყრია ქაღალდები და ისინი რაღაც ნაშრომს ეცნობიან. ეტყობათ, რომ ართობთ ის, რასაც კითხულობენ და მათი მხიარული დისკუსიაც ამ ნაწერს ეხება.

ბ1: აქ მარტო მე ვარ ისეთი, ვინც არაა მოსკოვში ნამყოფი და რუსულიც არ იცის?

გ1: მე კითხვა შემიძლია, მაგრამ ლაპარაკი მიჭირს, იმიტომ რომ პრაქტიკა არ მაქვს უკვე ბევრი წელია.

ბ1: საერთოდ მგონი ახალ თაობაში უკვე ცოტას ესმის რუსული, რა უცნაურია არა, სულ რაღაც ერთი თაობა და თითქოს არც არაფერი მომხდარა.

ბ2: ნუ, მთლად ასეც არ გავამარტივებდი. ენის დავიწყება

ბევრს არაფერს ნიშნავს, თუ ტვინებში მყარადაა რაღაც დაბუდებული. აი ეს პიესაც რომ აიღო, გმირი, თითქოს ახალგაზრდა კაცია, განსაკუთრებული და გამოხატული პოლიტიკური მიკუთვნებულობის გარეშე, მაგრამ მისი სულის უხილავი ძაფები მოსკოვისკენ მიემართება. ეს არ ნიშნავს, რომ მას არ ესმის იმპერიის ბოროტების ან ძველ დროს მისტირის.

გ2: სხვათაშორის, რაღაც უხილავ ძაფებზეც აქვს ნათქვამი (*ფურცლებში ეძებ*), ვერ ვპოულობ...

ბ1: ძველ დროს ალბათ არ მისტირის, მაგრამ ახალი იმპერია მისთვის არც უცხო არაა, და მაინცდამაინც არც მიუღებელი.

გ1: ეს უბრალოდ მისი საყრდენი წერტილია ქაოტურ სამყაროში, სხვებზე ოდნავ უფრო ნაცნობი, ბავშვობიდან დამახსოვრებული ფუნდამენტით, რომელშიც მოსკოვი საუკეთესო ადგილია დედამიწაზე.

გ2: სად იყო ეს ძაფები, აღარ მახსოვს, რასთან დაკავშირებით ეწერა.

ბ1: გაუუყვეთ ნელ-ნელა და ვნახავთ...

ბ2: კარგი, სად ვიყავით? ენჯელშნიკური სიმპოზიუმიდან სასტუმროში რომ მოვედი, გამახსენდა, ახალ წლებზე მთელი ოჯახით რომ ვიყავით აქ სულ რამდენიმე თვის წინ. მაშინ იყო, შევედი სააბაზანოში და ვხედავ ბავშვი ცხელი წყლით ავსებს აბაზანას. წყალი ცოტათი უკვე გარეთაც გადმოდის, მაგრამ იქვე ტრაპში ჩადის (მოსკოვში ტრაპებიც ხომ გამართულად მუშაობს, როგორც წესი).

გ2: შეიძლება მოვწიო?

ბ2: მე არ მაწუხებს. (*გ2 უკიდებ*) სად ვიყავი... ხოდა, საშინლად გაგბრაზდი ბავშვის უყურადღებობაზე და მოულოდნელად დამემართა ნამდვილი, სამარცხვინო ისტერიკა. ტირილნარევი ხმით ვხაოდი: „ასე არ შეიძლება! სხვებზეც ხომ უნდა იფიქრო! და საერთოდ ცოტა ხომ უნდა იფიქრო! დაიმახსოვრე,

აბაზანის მიღება შეიძლება დღეში მხოლოდ ერთხელ!!! მხოლოდ ერთხელ!!!!“ მოკლედ, ბავშვს სამარცხვინოდ მოვექვეცი და ისიც გაოგნდა (ასეთი არასდროს ვენახე), მერე სლუკუნი აუვარდა და აბაზანიდან გავიდა.

სინათლე ქვრება და ისმის უკვე გიორგის ხმა: მე ცოტათი დავმშვიდდი, მერე ჭერს ავხედე, დავინახე დაკიდული ბაკი და გავიფიქრე, აქ ბაკის დამდგმელს ნეტა ჭკუა სად ჰქონდა – რა იდიოტიზმია ბაკის დადგმა მოსკოვში, სადაც ცხელი წყალი გაუწყვეტლად მოდის ცენტრალური ბოილერიდან.

ეპიზოდი 4

შუქი ინთება. გიორგი წევს საწოლზე და ხელები თავქვეშ აქვს ამოდებული და ფიქრობს. მერე ხმამაღლა ამბობს „ცენტრალური ბოილერიდან. ცენტრალური ბოილერი. მთავარი რეზერვუარი“.

შემოდის ბ1, რომელსაც ძველმოდური პიჯაკი აცვია.

გიორგი თავს წამოწევს: ვა მამა?

ბ1: არ გრცხვენია მამა? ბავშვს ასე რატომ უყვირე. ჯერ ერთი არაფერი დაუშავებია და მეორეც, რომც დაეშავებინა ასეთი ისტერიკის მოწყობა რა საჭიროა, ტკბილად დაელაპარაკე, აუხსენი...

გიორგი: ხო, არვიცი (დგება და მიდის ფანჯარასთან) ეს ხედი თბილისის პლატოს მაგონებს იცი? ცენტრში კომუნისტების აშენებული მაღალი შენობები რომ სულ ღურჯ შუშებში ჩასვეს, გახსოვს? ვითომ რო გაათანამედროვეს, და ყველაფერი დამპალი და ამორტიზებული რომ ღურჯი სარკისებური შუშებით დაიფარა, ვითომ კორეა იყო. რამე მაღალტექნოლოგიური ეკო-დასახლება. სრული სიყალბე.

- ბ1:** ეგ კარგი, მაგრამ მე არ მესმის მაინც, რა შუაშია აქ სეული და რატომ უნდა უყვირო ბავშვს. არ დაგაფიწყდეს, რომ ბავშვები ამ ამბავში არაფერშუაშია. ოღონდ ეხლა არ დამიწყო მამების ცოდვები შვილებზე და ეგ ეგეთი ლაპარაკი
- ბ1:** ტრიალდება და ალებს კუთხეში მდგარ საბჭოთა მაცივარს, რომლიდანაც იღებს ბოთლს, ხსნის და მოიყუდებს. თუმცა არ ესიამოვნება, როგორც ჩანს, ბოთლს მოიშორებს და ეტიკეტს დააკვირდება.
- ბ1:** რაც არ უნდა თქვა, ვერც რუსები და მით უმეტეს ვერც ჩვენ ლუდის მაგივრად შარდის წარმოებას ვერ გადავეჩვიეთ.
- ბ1:** გადის. დიდ კედლის პროექციაზე ჩანს თანამედროვე ფუტურისტული ქალაქების მაკეტების ანიმაციები, რომლებსაც ენაცვლება თბილისის ნუცუბიძის პლატოს პანორამები.

გიორგი ისევ ფანჯრიდან იყურება. ნელ-ნელა შემოდის 80-იანების ანდერგრაუნდ-ცეკვის მუსიკა, რომელსაც სცენაზე შემოყვება 4 სტატისტი. მათ აცვიათ 80-იანების ქუჩურ სტილში (ჯინსი, ბოტასები), ხელში უჭირავთ ლუდის ბოთლები. ბ2-ს აქვს დიდი მაგნიტოფონი, რომლის დაკრულზეც ბიჭები და გოგოები ცეკვავენ ბრეიქ დენსს. მათ ფონად გასდევს გიორგის ხმა:

მოსკოვის ფანჯრიდან ასევე ჩანდა ბადეებით გარშემორტყმული ეზოს სტადიონი. აი, ზუსტად ფილმ „კურიერის“ დასასრულში როგორცაა (რო ბნელდება და ეს ბიჭი ჯარიდან დაბრუნებულ, მორალურად განადგურებულ ჯარისკაცს რო უყურებს).

ბრეიქ დენსის მუსიკა ძლიერდება, მას ერევა სხვა ტიპის მელოდიებიც. სტატისტები რიგ-რიგობით მიდიან საბჭოთა მაცივართან, ალებენ მას, შიგნით იხედებიან და მერე აჯახუნებენ. ერთ-ერთ გაჯახუნებაზე შუქი ქრება.

ეპიზოდი 5

*სიბნელეში კედლის პროექციით
ჩნდება წარწერა FUTILITY.
ისმის მუსიკა.*

სცენაზე შემოდის გიორგი „ინვალიდის“ ეტლით,
რომელშიც ზის ბ1.

კედელზე გადის აეროპორტის პროექცია. გიორგი
მოაგორებს სტატისტიან ეტლს, ორივენი პროექციას
ათვალიერებენ.

ისმის გიორგის ხმა:

- მოსკოვიდან უკანა გზაზე იქ ჩარჩენილი ლიოვა
გამოვაყოლე, რომელიც რაღაც ფატალური ავარიის
გამო რამდენიმე თვე იყო, რაც ინვალიდის ეტლით
სარგებლობდა. ჩვენს გეიტთან რომ მივედით, ჩემდა
გასაოცრად, აღმოვაჩინე სკოლის დამთავრების
15 წლისთავზე თელ-ავივიდან სპეციალურად
გადმოფრენილი ჩემი ისრაელელი კლასელები.

გიორგის და ეტლში მჯდარ ბ1-ს ხვდება ორი
სტატისტი გოგო, რომლებიც საკმაოდ მიმზიდველად
გამოიყურებიან. ისინი კვილით ჩამოეკიდებიან
(როგორც ჩანს, დიდი ხნის უნახავ) გიორგის.

გ1: გიითააა!! ვაიმე, ვაიმე, როგორ გამიხარდა?

გ2: რამდენი გეძებთ იცი??

გ1: თბილისშიც ვრეკეთ, ელ-ეიშიც! თელ-ავივში გვითხრეს,
რომ იქ აღარ ხარ, მოსკოვში რა გინდოდა?? ვაიმე,
სულ არ შეცვლილხარ, იცი?

გიორგი: თქვენც არ შეცვლილხართ. ალაჩკა (*ვიორგი
ილიძის*)

გ1: აქ რა გინდოდა? – (*უცებ დაინახავს ბ1-ს*) –
გამარჯობა?

ბ1: გამარჯობა, ლიოვა, ძალიან სასიამოვნოა.

გოგოები ლიოვას კეკლუცად ართმევენ ხელს.

გიორგი: ჩემი მეგობარია, რაღაც შარში გაეხვა და დროებით დაინვალიდდა (*ეტყობა, რომ ეცინება ამ სისულელის თქმისას*). ჰოდა, ჩამოვაკითხე რო თბილისში გადავიყვანო მოსაშუშებლად.

გ1: ჩვენ კიდე კლასის შეხვედრა გექონდა, რომამ აიჩემა მოსკოვში ვქნათო, და მაგიტომ გირეკავდით ამდენს, გექებდით მთელს მსოფლიოში ჰაჰაჰა!!!

გ2: სასტუმრო „რასსიაში“ ვიყავით, იცი, რა მაგარი იყო? ყველაფერი რომას ორგანიზებული, ხოცი, რა პედანტიცაა?!

გიორგი: ვაა, რა სამწუხაროა, რო არ ვიცოდი ხომ მოვიდოდი!

გ1: არაუშავს, ხუთ წელიწადში გავიმეორებთ ჰაჰაჰა!!!

გიორგი: ნუუ... დიმა იყო სანდლერი?

გოგოები შეიშუშნებიან.

გ1: დიმა არ იყო, არ იცი მაგის ამბავი ხო?

გიორგი: რა ამბავი.

გ2: დიმა ელ-ეიში წავიდა ალტკმული მიწიდან, წარმოგიდგენია?

გიორგი: მოიცა, ისრაელში იყო აქამდე?

გ1: ისრაელში იყო ხო, კულინარია დაამთავრა, ეგ კი გეცოდინება, მერე ძალიან აფსქეილ დვიჟენიაში მოყვა, ფოშ ფოშ, ლამაზი გოგოები, დრაგები და უცებ ყელში ამოუვიდა.

გ2: ყველას მაგრად გაგვიტყდა, არ ველოდით მისგან ელ-ეის, ისრაელის შემდეგ.

გიორგი: რატომ რატომ?

(ვერ ხვდება რას გულისხმობენ გოგოები).

თქვენ ამბობთ, რომ ისრაელი ალტკმული მიწაა და ელ-ეი – არა? ჰაჰაჰა!!!

*რეპროდუქტორი რაღაც რეისს აცხადებს. გოგოები
მიაყურადებენ.*

გ1: ეს ჩვენი რეისია, გავიქეციო?

გიორგი: გამიხარდა თქვენი ნახვა!

გ1, გ2: ჩვენიც... გკოცნიი...

**მირბიან შოპინგის მუყაოს პაკეტებით ხელში, ქუსლებზე
ამხედრებულები.**

გიორგი და ბ1 მათ უყურებენ.

გიორგი (მეოცნებე ტონით): L.A...

**პროექციაზე ჩნდება წყნარი ოკეანის კალიფორნიის
სანაპიროს ფოტო დილით. უკრავს „სპირალი“,
რომელსაც დაყვება აეროპორტის ხმები.**

**ბ1 გიორგის ამოხედავს ეტლიდან და ისინი ერთმანეთს
უყურებენ გაღიმებულები. პროექციაზე იწერება:
THEY DON'T KNOW WHAT IS WHAT.**

შუქი ქრება.

ეპიზოდი 6

**შუქი ინთება და სცენაზე ჩანს მაგიდა, რომლის
გარშემოც ზის სტატისტებისგან შემდგარი კომისია.
ამჯერად ისინი მოგვაგონებენ არასამთავრობოების
ქალაქგარეთ გამართულ სიმპოზიუმს თუ
კონფერენციას, შესაბამისად ისინი არაფორმალურად
არიან გამოწყობილი – შორტებში, მაისურებში,
სკამებზე გადაკიდებული პირსახოცებით. პროექციაზე
ანთია PowerPoint მოსაწყენი სლაიდებით, რომლებსაც
შიგადაშიგ, გრძელი ინტერვალებით ენაცვლება იმის
ფოტოები, რაზეც კომისია ლაპარაკობს. მაგიდაზე
ყრია ქაღალდები და ისინი განაგრძობენ პიესის
კითხვას.**

გ1: მე მგონია, რომ აქ სახეზე გვაქვს ადამიანის ზრდასრულ ასაკში შესვლის ჭინთვები.

ბ2: ჰაჰაჰ! ჭინთვები.

გ1: ფილმ „კურიერის“ ხსენება და ეს ინვალიდის ეტლი. შენ გინახავს კურიერის ის სცენა, რაზეც მანდ წერია?

ბ1: ხომ გითხარი, რუსული არ ვიცი-მეთქი.

გ1: მოკლედ, იქ, ფილმის ბოლოში, მთავარი გმირი დგას ეზოში, სადაც თინეიჯერები ბრეიქს ცეკვავენ და ამ დროს ეზოში შემოდის ჯარიდან დაბრუნებული მეზობელი ბიჭი, რომელსაც მხოლოდ მთავარი გმირი ხედავს და ისინი ერთმანეთს უყურებენ შორიდან.

ბ1: მერე?

გ1: მერე იმ ჯარისკაცს აქვს წაშლილი სახე. მან უკვე ჩახედა თვალებში ცხოვრებას, ბავშვობა დამთავრდა და ბრეიქის მოცეკვავე სასტავმა ჯერ არ იცის, რა ელით მათ წინ.

გ2: მე ვიცი, რაც ელით – ინვალიდის ეტლი!

სინათლე ქრება და „სპირალის“ თანხლებით პროექციაზე ჩანს ინვალიდის ეტლის ნიშანი, რომელიც ნელა ტრიალებს და უსასრულობაში იკარგება.

ეპიზოდი 7

მუსიკის ფონზე კედელზე პროექციით ჩნდება წარწერა:
„პუანკარეს სქემა“

სცენაზე გამოდის გიორგი მუყაოსგან დამზადებულ კოსტიუმში, რომლითაც ის რობოტს თუ ხის სათამაშოს ემსგავსება. კიდურებსა და კისერზე მიბმული აქვს ძაფები.

ისმის გიორგის ხმა, რომლის პარალელურად გიორგი აკეთებს იმ მოძრაობებს, რაზეც ტექსტშია საუბარი.

გიორგი: ასეთი უესტს ვამხეცებდი: ვითომ ძაან დაღლილი

ვარ და ხელი უნდა მოვისვა სახეზე და მაყურებელს პათეტიკურად ზურგი უნდა შევაქციო.
მხოლოდ ამის გაკეთების შემდეგ აღმოვაჩენ, რომ ხელებზე ძაფები მაქვს მობმული და მარიონეტი ვარ.

ამ დროს ისმის რეჟისორის ხმა:

– კარგია გიორგი, ერთადერთი, ყურადღება მიაქციე, რომ ძაფები არ აგებლანდოს.

გიორგი ატრიალებს ხელს და აკვირდება, აიბლანდა თუ არა ძაფები. ეკრანზე ჩნდება კომიქსური წარწერა ნაფიქრის სტილში (თეთრ წრეებში): „არის თუ არა რამე განსხვავება იმაში, ძაფები ნამდვილია თუ წარმოსახვითი?“

პროექციის წარწერა იცვლება ცარიელი საბჭოთა კურორტის ხეივანის ვიდეოთი. გიორგი თავის მუყაოს კოსტიუმითა და ძაფებით დგება სავარჯიშო მორბენალ ბილიკზე და იწყებს სიარულს. კურორტის ვიდეოს ქვემოთ მხარეს აღნიშნულია მისი პროგრესი, რომელიც უჩვენებს 44%-ს.

გიორგი განავრძობს სიარულს.

შემოდის გ2, რომელიც აკურატულად ჩაცმული კონტა დიასახლისის ამპლუაშია. ის გ1-თან ერთად მიუჯდება მაგიდას. გოგონები ყავას სვამენ და ჭორაობენ. გ2 უყვება გ1-ს მისი და გიორგის უიკენდის შესახებ სამსრეთში.

გ2: ისეთი სასიამოვნო იყო. მოსკოვის სტაჟირებიდან რომ დავბრუნდი, წავედით სამსრეთის საზღვარზე, სადაც ტურიზმის დეპარტამენტმა USAID-ის დაფინანსებით საჩვენებელი სასტუმრო ბუნგალოები ჩადგა.

გ1: უი ხოლ? ეგ რა ადგილია? მაგ მხარეში არასდროს ვყოფილვარ.

გ2: თავიდან მეც ვერ ვხვდებოდი ზუსტად და google earth-ში რომ დავაპატარავე და დავინახე, რომ ესაა ადგილი, სადაც სამი ქვეყნის გადაკვეთაა და იქვეა რაღაც კამკამა ტბა თუ წყალსაცავი. ანუ, მთავარი რეზერვუარი!

პროექციაზე გადის ვუგლის მოძრავი რუკები დიდი სიზღვლიდან.

გ1: კარგი პირობებია?

გ2: ძალიან! გათბობა, ცხელი წყალი! ადამიანური საწოლები და ყველაფერი ახალი! ჰოდა, გადავცურეთ ეს ტბა ყვინთვით და მეორე ნაპირზე რო ამოვედით და ბორცვზე ავცოცდით, დაღლილებს თვალწინ გადაგვეშალა მთელი მდინარეების პანორამა, რომლებიც ამ ტბას სხვადასხვა მხრიდან უერთდებოდა და კვებავდა. ყველა ქვეყნის მაცოცხლებელი წყალი შედიოდა ერთ უზარმაზარ კამკამა რეზერვუარში! და ციდან ისმოდა გალობა!

გ1: აჰ!

ისმის გალობა.

გოგოები ჩუმად განაგრძობენ მაგიდასთან ჭორაობას.

გიორგი ასრულებს ბილიკზე სიარულს, გადმოდის, საიდანღაც გამოიღებს შეიკერს და როგორც ჩანს, სასმელს იმზადებს და თან მოყოლას განაგრძობს. მის უკან მიდის სამოყვარულო კამერით გადაღებული საბჭოთა ქალაქების ზაფხულის კადრები, რომელთაც გასდევს ძველი სლაიდების გამშვების ხმა.

გიორგი: უკან რომ დავბრუნდით, სოფია სიდედრთან დავტოვე და მე გამოვედი ჩვენთან. თბილისის აგვისტო ხომ ხვდები, ქალაქი რო დაცლილია და დედაჩემი ჩემთან დარჩა დასაძინებლად, იმიტომ რომ მასთან რემონტი იყო. დედაჩემი უცნაურ თემაზე

მელაპარაკებოდა: საერთოდ, მე ყოველთვის თბილისში ვისვენებ ყველაზე კარგად, არ მიყვარსო არსად სიარული. რატომღაც აბიზალოვკააო რო სადმე კურორტზე უნდა წახვიდეო. და მეთქი ჰო, დე, რა სისულელეა, მეც მაგრა მევასება მეთქი აგვისტოში თბილისში ყოფნა და ამას რო ვამბობდი, შევამჩნიე რო მთვარე ისე მაგრა ანათებდა, რო დღის შუქი მეგონა, ანუ რაღაც მომენტში ისიც ვიფიქრე, რო დღეა და რო მივედი ფანჯარასთან და გადავიხედე, დავრწმუნდი, რომ ღამე იყო და ცაზე ეკიდა უზარმაზარი მთვარე.

გიორგი შეიკერთ ხელში მიდის ფანჯარასთან და გართთ გაიჭვრიტება.

შუქი ქრება. კედლის პროექციაზე მოჩანს საესე მთვარის ფოტო ან ანიმაცია, ან უბრალოდ პროექტორის მრგვალი შუქი.

ეპიზოდი 8

შუქი ინთება და ჩანს ოთხი სტატისტი მაგიდის გარშემო. როგორც ჩანს საღამო ჟამია და ისინი ჩაიზე არიან შეკრებილი. შუაში დგას დიდი სამოვარი. ბ1-ს ყელზე კიღია ბუბლიკების ასხმა. ისინი განაგრძობენ პიესის შეფასებას.

- ბ2:** ეს ადამიანი წინააღმდეგობებითაა საესე.
- გ2:** ხან თბილისში გრძნობს თავს ყველაზე კარგად, ხან პირიქით – სამშობლო მისთვის აპოკალიპტური სივრცეა.
- გ1:** კატრინას რომ აღარებს, მაგაზე ამბობ?
- გ2:** მაგაზეც, და სხვებზეც. არ ვიცი, ექიმი არ ვარ და მიჭირს დიაგნოზის დასმა, შეიძლება, რომ ეს იყოს „ბიპოლარული დისორდერის“ შემთხვევა? ადამიანი მერყეობს განწყობებს შორის და ხშირად ეუფლება განწირულობის განცდა.

შემოდის მოკლევადიანი რადიოს წუილის ხმა, თითქოს ვიღაც ცდილობს ახალი ამბების დაჭერას. გ2 ფურცლებში იქექება.

გ2: აი უყურეთ – „ქვევით რო ჩავედით, ბარში, უკვე აღარავინ იყო, ისევ ბნელოდა და რადიოში გამოსცემდნენ ახალი ამბების სპეცგამოშვებას (დიქტორის ტონზე მივხვდი). ყველა მანქანა ქუჩაზე დადიოდა საბურავებდახეთქილი, და რაღაც ქაოსივით იწყებოდა, ანუ იდგა ზუსტად ის მომენტი, საიდანაც სიტუაცია უმართავი ხდება. ქუჩაში ნელ-ნელა ყველაფერი შენედა და ბოლოს ხმაც აირია. ვიღაცამ „ნაკოლი“ მომცა: იქითა კვარტლებში, სასტუმროსთან საჰაერო ბურთები დგას ტაქსის პონტში და მხოლოდ მათი საშუალებით შეიძლება ქალაქის დატოვებო. უკვე ჰაერში, ინსტრუქტორისგან გავიგე, რომ გარღვეულია ორღეანის დამბა და ყველაფერი წყალში იძირებოდა“.

პროექციაზე გადის აპოკალიპტური ან რაღაც ძველი ცივილიზაციის ნანგრევების ანიმაცია.

ისმის რადიოსიგნალების ხმა, რომელიც დროდადრო შიშინში იკარგება.

სტატისტიკები მავიდასთან განავრძობენ ხმადაბლა საუბარს და ჩაის სვამენ.

შუქი ქრება.

ეპიზოდი 9

სიბნელეში ნათდება წარწერა „აკეპარკი“, რომლის ასლებშიც თეთრის ნაცვლად მწვანილის ინკრუსტაცია ჩანს (ოხრახუში, კამა, ქინძი, ტარხუნა და ა.შ.)

ისმის ამერიკული პლაჟის, კალიფორნიული მუსიკა.

შუქი ინთება და მოჩანს გიორგი თეთრ შორტებში, რომელიც ისევ ფანჯარასთან დგას და გარეთ იყურება. ხელში შეიკერი უჭირავს.

შეზღონგებზე წვანან სტატისტი გოგოები. ბ1 გ2-ს ზურგზე ღოსიონს უსვამს, ხოლო ბ2 გ1-ს უკეთებს ტერფის მასაჟს. ყველა ბედნიერია.

გიორგი: ერთ-ერთ კორპუსში, სადაც ჩემი ორი მეგობარი გოგო ცხოვრობს, სახურავზე ავედიო. ჩვენს ხელთ არსებული სარეკლამო ფლაერების მიხედვით, აქ მერიის დაფინანსებული ახალი დასასვენებელი პროექტი ხორციელდებოდა.

პროექციაზე გადის აუზის წყალქვეშ გადაღებული კადრები. სხეულები საცურაო კოსტიუმებში ცისფერ წყალსა და ჰაერის ბუშტუკებში ლივლივებენ.

გიორგი განაგრძობს ლაპარაკს და თან წრეს არტყამს დამსვენებელი სტატისტების გარშემო, რომლებიც მას არ იმჩნევენ. უკრავს პლაჟის მუსიკა.

გიორგი: და მართლაც, სახურავის კარი რომ შევალეთ, წინ ძაან „დანავაროტებული“ აკვაპარკი გადაგვეშალა: ნიკელის მოაჯირები, თეთრი შეზღონგები, ჯაკუზები და ძალიან ბევრი ხალხი, ძალიან uspcale დვიუენია, ახალგაზრდა მოვლილი დედები კუპალნიკებში ზაგარს იღებენ, ბავშვები დარბიან ჭიანჭველებივით, „იტოვში“, კაი გახურებული პლაჟის განწყობა სუფევდა.

გიორგი: ამასთან ერთად, ასეთ ადგილას ყველაფერი ტოვებდა მირაჟის შთაბეჭდილებას: სახურავიდან კარგად ჩანდა, ჩვეულებრივად, პროზაული საბჭოთა კვარტლები და ყველაფერი ეს...

გიორგი მიუთითებს პროექციაზე, რომელზეც მოჩანს შორიდან ზუმით გადაღებული თბილისის საბჭოთა მიკრორაიონები (*ბახტრიონის კორპუსები, პლატო, ხილიანი*).

გიორგი ბოლოს სტატისტიკებს მიუჯდება, შეიკერიდან მოჰიტოს დაისხამს, შლიოპანციან ფეხს ფეხზე გადაიდებს.

გიორგი: მოჰიტო მოვწრუპე, აღკოპოლის „ლაითი პრისოდის“ აღტკინებულმა მეგობრებს გადავხედე და კმაყოფილმა ვუთხარი

ის ერთ-ერთ სტატისტს მიუბრუნდება.

გიორგი: ასე იყო თუ ისე, სახეზეა ქალაქის განვითარების ფაქტი არა? რა იყო თბილისის სულ რაღაც 7-8 წლის წინ? ჩვეულებრივი მემწვანნიღეების ქალაქი.

ბ1: რომელიც გ2-ის ზურგზე ღლოსიონს უსვამს, მას გამოეხმაურება.

ბ1: ძნელია არ დაგეთანხმო. ერთხელ ბიცოლაჩემმა გამაგზავნა შაქარზე და რომ მივეუტანე, ნაწილი სახლში გამომატანა (ჭირდა მაშინ შაქარი, ჰა-ჰა). ჰოდა, სახლში რომ მოვდიოდი ამ შაქრის ფხვნილიანი პარკით, იქვე ქუჩაში ყიდდნენ მწვანნილს – მწვანე ხახვს და ტარხუნას. ოღონდ ძალიან ძვირი ღირდა!

პროექციაზე მთლიანად მოხანს წყლით დაცვარული მწვანნილის კონები, როგორც შპაღური.

გ1: იგონებ რაღაცას, მწვანნილი არასდროს ღირდა ძვირი, კაპიკები ღირდა ყველაფერი, არ იცი?

ბ1: რა ქვეყანა დაანგრიეს? ჰაჰაჰ!

ბ1 და გ2 იცინიან. გ2 თვალდასუჭული წვეს შეზღონვზე და ინაბება კრემიანი ხელის ქვეშ.

გიორგი და სტატისტიკები, პლაჟის მუსიკით, საცურაო კოსტიუმებში გამოწყობილები, მწვანნილის ფონზე ფიქრებში მიდიან.

შუქი ქრება.

ეპიზოდი 10

პროექციაზე ჩნდება წარწერა „ირმის ნახტომი“, რომელიც გამოსახულია ვარსკვლავიანი ცის ფონზე. გიორგი ზის საწოლზე და წერილს წერს. სტატისტიკები სხედან საცურაო კოსტიუმებში მაგიდასთან და პიესის ფურცლებში იქექებიან.

გ2: და ისევ რასაც ვამბობდით, გაორებასთან დაკავშირებით. შეუძლებელია, არ დაინახო შენი ქვეყნის მახინჯი წარსული, მაგრამ უარს ვერ ამბობ ბავშვობაზე.

ბ1: ის გამოთქმა გეცოდინებათ, სამშობლო გაბოხებული შეყვარებულივითააო. რომ გეზიზღება და თავსაც რომ ვერ ანებებო, ჰაჰაჰა!

ხუმრობაზე არავის ეცინება. ისინი განაგრძობენ საუბარს, გიორგი კი – წერას.

ისმის მიხი ხმა.

გიორგი: პოდა, ჩემო სოფიო, იმას გწერდი, რომ ეს ქუჩა ჩემთვის ძალიან, ძალიან განსაკუთრებული ადგილია, რა თქმა უნდა იმიტომ, რომ მე აქ გავიზარდე. იმ ადგილას სადაც სკეიტბორდით ვკატაობდი, ეკლესია ააშენეს. ასე, რომ ამ ადგილას ერთად დგას ეკლესია, მიტოვებული სტადიონი, ტენისის კორტები და სპორტული დარბაზი. გამორჩეული ადგილია. P.S არ მინდა იფიქრო, რომ ამ სიტყვებს იმედგაცრუების ტონი დაყვება.

გიორგი წერილს კეცავს და კონვერტში დებს, რომელსაც მაგიდასთან მოსაუბრეებს უგდებს მაგიდაზე. მერე სკამს გამოწვევს და ისიც ყველას უერთდება.

გიორგი: თქვენ როდესმე თუ დაგსიზმრებიათ ვიდუოთამაში?

ბ2: მე დამსიზმრებია ნამდვილი ატრაქციონები, ღიზნილენდი.

გ1: მე დამსიზმრებია უკვე ნანახი მულტფილმები, მაგრამ ვიდეოთამაში – არა.

გიორგი: აი მე დამესიზმრა, თითქოს ვიყავი ვიდეოთამაში, რომელსაც ქვია doom, ანუ „გამოუვალი მდგომარეობა“. და როგორღაც გავედი საიდუმლო ლეველზე, სადაც ხდებოდა ასეთი რამ: მე ვიყავი ვიდეოგეიმში და გაგვრბოდი სიბნელის თავზე ბილიკით, რომელიც ჩემს ფეხქვეშ ქრებოდა და იმას, რომ უფსკრულში არ ვვარდებოდი, მივაწერდი მხოლოდ და მხოლოდ თამაშის რაღაც პროგრამულ შეცდომას. ბოლოს, ფინალურ ბრძოლაში, მე ვესროდი ისრებს doom-ის მუტანტს და დისპლეის ქვედა ნაწილში ვცდილობდი ჩემი სიცოცხლის სტატუსის დანახვას. ერთი პირობა ვიფიქრე, რომ თამაშს არ ჰქონდა სიცოცხლის ინდიკატორი და როცა შევამჩნიე, ის უკვე თავდებოდა – უჩვენებდა 0.01% და მე ვთქვი ქართულად: „მორჩა...“

გ2: „game over?“

გიორგი: „game over.“

მუქი ქრება.

პროექციაზე ჩანს წითელი წარწერა “Game Over“, რომელსაც ხანმოკლე სინჯიმის შემდეგ ედება ავტომატის ჯერისა და თანამედროვე ორთაბრძოლის ხმა, როგორებიც მოჰყვება ხოლმე ცხელ წერტილებში გადაღებულ ვიდეოებს.

ეპიზოდი 11

სცენა ნათდება.

ფანჯრის სიახლოვეს ერთმანეთის პირისპირ იატაკზე სხედან გიორგი და ბ1. აცვიათ მოღვედილი სამხედრო ფორმები. იქვე ფეხმორთხმით ზის ბ2 ტაჯიკურ

კოსტუმში და რაღაცას (სავარაუდოდ ნარკოტიკს) ახარისხებს და წონის პატარა სასწორით. იატაკზე დევს ტაბლა ჩაით.

გიორგი: რა სიგიჟეა, დილით ხომ ვიყავით აქეთ და როგორი სიმშვიდე იყო და ეხლა კიდევ ფრონტის ხაზია.

ბ2: ხო, ეგ ტალიბანის ხალხია, საზღვარზე უნდათ გადმოსვლა აგერ უკვე რამდენი ხანია, მაგრამ ჩვენები არ უშვებენ რუსებთან ერთად, რა თქმა უნდა.

ბ1: მე კიდევ მგონია, რომ უბრალოდ ომობანას თამაშობენ.

გიორგი: ჩვენს სკოლასთან, ტბაზე, თუ გახსოვს, იყო რაღაც მუზეუმი მეორე მსოფლიო ომის პონტში. ოღონდ ცოტა ავანგარდულად გადაწყვეტილი, იმიტო რო ანტურაჟი იყო შუასაუკუნეების და კედლიდან გადმოდოდა ჩანჩქერი, მწვანე იყო ყველაფერი ხავსისგან, აი, ულამაზესი. მე და პუტანკა რედაქციიდან ავდიოდით ხოლმე მოსასვენებლად. ჰოდა, სულ ვეკითხებოდი, გინახავს-მეთქი ისეთი სილამაზე, როგორც აქ, ამ მუზეუმშია-თქო?

ბ1: მახსოვს, როგორ არა, მანდ ძველ გილზებს ვპოულობდით ხოლმე რუსული პოლიგონიდან შემთხვევით წამოსულს.

გიორგი: ჰოო, ზუსტად. კიდევ ერთ-ერთ დარბაზში ჰქონდათ გერმანული პირველი ომის დროინდელი საბრძოლო თვითმფრინავების მოდელების ექსპოზიცია, რეიხის ჯვრებით. გრანიტში, რუხ მარმარილოსა და ქვაში გამოქანდაკებული ულამაზესი მთლიანი მოდელები.

პროექტორზე გადის პირველი მსოფლიო ომის დოკუმენტური კადრები.

ბ1: ხოო, ვითომ ხო გმობდნენ რეიხს და სინამდვილეში მათი ფეტიში ჰქონდათ საბჭოელებს, განსაკუთრებით ეგეთ გადაკარგულ მუზეუმებში, და ჩვენთვის

კიდევ, სკოლიდან გამოპარული ბავშვებისთვის, ეკ მოდელები სათამაშოები იყო და ვიზრდებოდით მათ გარემოცვაში.

ისმის ავტობატის ხმა და ყვირილი ავლანურ თუ ტაჯიკურ ენაზე

ბ1: აქ მგონი მაინც უფრო უყვართ რუსები.

გიორგი: რუსები ჩვენთანაც უყვართ, ჰაჰა, ყველაფრის მიუხედავად.

ბ1: აქაურობას მაინც ვერ შეადარებ. ჩვენთან, გაქანებული ომის დროს, რუსები მოიწვევენ სიღრმეში, მაგისტრალი გადაკეტილია და ამ დროს, 2008 წლის 11 აგვისტოს, მე და ჩემი გოგო ბათუმში ვდგავართ სანაპიროზე და სოფია, როგორც იცის ხოლმე ჯიუტად, იმ ტონში რომ, რასაც ადრე მეუბნებოდა, მართალი გამოდგა, მეუბნება: „აი ხომ ხედავ, კარგი ტურისტული სეზონია“ და მე ვპასუხობ „კაი რა, სოფი, რა კარგი ტურისტული სეზონი, ვერ ხედავ „ვაბში“ არავინ არაა“ და ორივემ გავიხედეთ სანაპიროზე, სადაც, აი, ძააან მაგარი „ბარხატნი“ სეზონის ზაკატი იყო, მაგრამ პლიაჟი იყო სუუულ ცარიელი – მთელ სანაპიროზე, სადამდეც თვალი გაწვდებოდა, არ იყო ადამიანის ჭაჭანება. და პლიაჟზე, თეთრი ქვებით, ადამიანის სიმაღლისხელა ასოებით, სავარაუდოდ, რუსი სამხედრო პილოტებისთვის აკრეფილი იყო იღუმალი წარწერა „რუსებს რაა?“

გიორგი: ჰაჰაჰა!

ბ2 რაღაც დანადგარს უკიდებს, ნაფაზს ურტყამს და სტუმრებს გადასცემს.

გიორგი და **ბ1** ნაფაზებს ურტყამენ და ჭერში იყურებიან.

გარედან ისმის ავტობატის ხმა.

სცენა ბნელდება.

ეპიზოდი 12

სიბნელეში, მუსიკასთან ერთად ისმის სლაიდების აპარატის ჩხაკუნის ხმა. მესამე გაჩხაკუნებაზე გამორჩნდება სლაიდიც – ეგვიპტური თუ რომაული აბანოები, კოლონადები, არკები, აკვედუკები.

ყველაფერი ორთქლში იძირება. ისმის გიორგის ხმა, რომელსაც ფონად გასდევს წყლის ნაკადის ხმა და აბანოს ექოები.

გიორგი: ჩვენს გვარს აქვს ასეთი ტრადიცია, შემოდგომის ბოლო კვირა დღეს ყველანი დავირაზმებით და მივიღვართ ხოლმე ძველ აბანოებში განსაბანად და განსაწმენდად. მამაჩემის გადმოცემით, ეს რიტუალი უკავშირდება საბჭოეთიდან წარუმატებელ მცდელობას, რომელიც ბაბუაჩემს ჰქონდა მეორე მსოფლიო ომის დროს, რის გამოც ისიც და მისი ოჯახიც ოცი წლით იაკუტიაში გადაასახლეს. და რადგან არ მოხერხდა მონობიდან გაღწევა, ბაბუაჩემმა სათავე დაუდო ამ ტრადიციას, რაც, მე მგონი, იყო მონობაში სუფთად დარჩენის მეტაფორა.

ბ1: გადმომაწოდე საპონი.

გიორგი: ეს სტუმრები მაინც რა წამოსაყვანი იყო, უხერხული არაა?

ბ1: უხერხული რატოა, ეგენი არიან აღმოსავლეთმცოდნეები და აინტერესებთ ძველი რიტუალები.

გიორგი: მამა, ეს არაა ძველი რიტუალი, ესაა მე-20 საუკუნის 60-იანების რიტუალი, სხვათაშორის.

ბ1: კაი, კაი, ნუ წუწუნებ.

გიორგი: მთელი ბავშვობა ამ მარაზმატიკ აღმოსავლეთმცოდნეებს არ ვუყურებდი ისედაც, რო დაგვევებოდნენ თქვენი სამსახურების ექსკურსიებზე კაგებეშნიკებთან ერთად, და მერე თქვენ რო თვრებოდით და ხაიამის ლექსებს რო უკითხავდით გამოლენჩებულები, ჰაჰაჰა! (*გიორგი გვერდით მობანავე სტუმარს მიუტრიალდება*) Hey, do you like it here? You

know, human rights and related stuff are probably the only things where you can stay somewhat honest at least.

ბ2: what?

ბ1: რას ეუბნები, მითხარი მეც.

გიორგი: რას და, მეთქი, ადამიანის უფლებები ერთადერთი რამეა, სადაც შეიძლება მეტ-ნაკლებად პატიოსნად დარჩენა-მეთქი.

ბ1: ნეტავი შენ არ ბოდავდე, მოწიე რამე?

გიორგი: ვერც კი წარმოიდგენ, რამდენი ხანია, არაფერი მომიწევია.

ბ1: ის როგორ იყო, რაღაც ფილმს რო იღებდით შენი და შენი ძმაკაცები აჭარის წუმპეებში.

გიორგი: რომელს, „მზიანი აჭარა“?

ბ1: ჰო, ჰო, და რაღაც სცენა რო იყო ატმებით, ვითომ ფარაჯანოვის პაროდია.

გიორგი: რა იყო და ფილმის გმირი, თავის მეგობრებთან ერთად მიდის ქობულეთის მიტოვებული საბჭოთა სამხედრო აეროდრომისკენ და გზის პირას შეამჩნევენ დაღუპული მეზავრის საფლავს მემორიალური დაფით, რომელზეც, მემორიალის სახით, ამოსული იყო ატმის ხე დახუნძლული ნაყოფით. ჰოდა, მე მივდიოდი მასთან, ვწყვეტდი ერთ ატამს, ვკბენდი და პათეტიკის გარეშე ვამბობდი: „თუ ეს ხე საფლავზეა ამოსული, ნიშნავს თუ არა ეს იმას, რომ ეს ატამი მკვდარი ადამიანის სხეულისგან დამწიფდა?“

ბ1: და ეგ იყო ფარაჯანოვის პაროდია?

გიორგი: ფარაჯანოვის პათოსი უფრო კარგად ჟღერს.

ბ1: ფარაჯანოვის პათოსი?

ბ2 (ვაიკებს ნაცნობ სახელს და ჩაურთავს): I like paradjanov!

სცენა ბნელდება და ანთებულ ეკრანზე ჩანს გაჭრილი ბროწეული.

ეპიზოდი 13

სცენა ინთება. 4 ჩამწკრივებულ სკამზე, მაყურებლისკენ ზურგით სხედან ბ2 და გ2 და უყურებენ სხვადასხვანაირ ბროწეულებს პროექციაზე. ისმის ძველებული სლაიდების გამშვების ჩხაკუნის ხმა. ეკრანის წინ გამოდიან ბ1 და გ1, რომლებსაც მოყავთ მანეკენები.

*ვანათება ოდნავ იკლებს და ხდება მბჟუტავი.
მანეკენები ერთმანეთს ელაპარაკებიან.*

მანეკენი ქალი1 (მქ1): გიორგუნა მივიყვანე ავიაციის წრეზე.

მანეკენი ქალი2 (მქ2): უი, საად?

მქ1: მეექვსე მიკროში

მქ2: იმ კაცთან? სკოლაშიც როა?

პროექტორზე ანთია ძველი ავიამოდელები.

მქ1: ჰო ჰო, ისეთ ძველ კორპუსში ცხოვრობს, ისეთში. ბინა თვითმფრინავის მოდელებითაა სავსე, ისე ბავშვებს კი მოსწონთ.

მქ2: კარგია მაგათთვის ისე

მქ1: ჰოდა, როგორი შენობაა იცი, დამელოდეთ ერთი წუთითო გვითხრა და სადღაც გავიდა ცოტა ხნით და სანამ ველოდებოდი, დივანზე ვიჯექი და უცებ ტანით ვიგრძენი მთელი ეს 20-სართულიანი შენობა: რო გრძნობ რო ძაან დიდი და ძველ კორპუსი ხარ, ძველი კანალიზაციით, ძველი კომუნიკაციებით, ძველი ნაგავსაყრელით.. და ყურებში ჩამესმა დედაჩემის ხმა მესმოდა, რო ამბობდა, რო ეს ტარაკნები ვერაფრით ვერ გავწყვიტეო. მერე ვიგრძენი, რო ლეიბებს შორის რაღაც თაგვის მაგვარი გაძვრა და მეთქი ტარაკნები არაუშავს, მაგრამ მეთქი, დედა, მოდი, რაღაც ცხოველებია აქ და არ გიკბინონ. მოვაბრუნე

თავი და ზუსტად ჩემს ცხვირთან, ირანულ პლედზე დასკუპებული იყო რიჟა ტარაკანა და უღვაშებს აცმაცუნებდა.

გერანზე ჩნდება რიჟა ტარაკანი.

ისმის გიორგის ხმა: ვისაც გაინტერესებთ, როგორი იყო პირველი საბჭოთა 3დ კინო, გეტყვით, რომ მისი სპეცეფექტი მდგომარეობდა შემდეგ რამეში – კინოსეანსის მიმდინარეობისას, თუ ფილმში ვიღაც კვდებოდა, დაქირავებული პერსონალი მანეკენებს ისროდა პირდაპირ მაყურებელში!

პროექციაში ტარაკანს არცყამენ ფეხსაცმელს და ბ1 და გ1 მანეკენებს მაყურებელში ისვრიან. გ2 კივის და გარბის. ბ2 ხარხარებს. მერე ღვება და მიყვება გ2-ს დასამშვიდებლად.

გერანზე ვადის ე. წ. „შუმი“ ანუ შიშინი.

სცენაზე შემოდის გიორგი, რომელიც მანეკენებს იატაკიდან კრეფს. ამ დროს შემოდის გ2. გიორგი მივარდება მას და ხელს წააგლებს მკლავში.

გიორგი: სად გაიქეცი, რამდენი გექებეთ, გაგიჟდი?

გ2: რა საზიზღრობა იყო ეს!

გიორგი: ხომ გითხარი, მერე ბავშვებს გადმოყრიან სცენიდან-მეთქი...

გ2: ჰოდა, მაგიტომაც გავიქეცი, შენ რა განერვიულებს ვერ გავიგე.

გიორგი: ეს ჩემი კინოთეატრია.

გ2: ყოველთვის ვიცოდი, რა ბანძიც იყავი, (*უყვირის*) მეზიზღები შენი ნეკროფილური მიდრეკილებებით!

ხელს აშეებინებს და გარბის.

მას მიყვება გიორგი, ცარიელ სცენაზე ისმის მისი ხმა.

გიორგი: ასეც ვიცოდი, რომ წამომადახებდი სიზმარში ზომბებთან ზასაობას. აწი რასაც მოგიყვები ნახავ!

ეკრანი და განათება ერთად ითიშება.

ეპიზოდი 14

ეკრანზე ჩნდება დიდი თვალი.

შემდეგ ინთება სცენა და ჩანს, როგორ ეთამაშებიან მაგიდასთან მჯდომი სტატისტები გიორგის „თვალის გასწორებანას“. თამაში იმაზეა, თუ ვინ გაუძლებს პარტნიორის თვალებში ყურებას უფრო მეტ ხანს. მაგიდაზე აწყვია ბოთლები.

გიორგი და გ2 ერთმანეთს უყურებენ თვალებში.

გიორგი: აღიარეთ, რო მაინც ჩემპიონი ვარ!

გ2: ჯერ მოიცადე, ჯერ არ დამთავრებულა.

გიორგი: რად უნდა ამას დამთავრება და ამბავი აი ნახავ!

გ1: არის ამ თამაშში რაღაც სიღრმისეული.

გიორგი: თამაშში თუ მის სახელში?

ბ1: თვალი გაეუსწორე და თვალი ვერ გამისწორა – არაფერს გეუბნება ურთიერთობებზე?

გ1: მეუბნება, როგორ არა.

ბ2: და რას გეუბნება?

გ1: რას და რომ ვიღაცა ვიღაცასთან ყოველთვის დამნაშავეა ან ვიღაც ყოველთვის მსხვერპლად გრძნობს თავს.

გიორგი: დიდი საზიზღრობაა გინდ ერთ მხარეს ყოფნა და გინდ მეორე მხარეს. დაახამხამე! ჰაჰაჰ ვამბობდი?

გ2: ოოოხხხხ!

გიორგი: გახსოვს, ცეცხლს რო ვუყურებდით, ხანძარს, მეორე ქუჩაზე, მერე ნიკიტასთან რო ავედით.

მაგიდასთან ეწევიან და სვაძენ ვისკის.

ბ2: როგორ არ მახსოვს.

ბ1: მეც იქ არ ვიყავი? ვილაც გადაბერებული უცხოელი მხატვარი რო ყავდა. *(ბაძავს მხატვარს)* შენ მაინც ხომ იცი ნიკიტა, რა ძნელია დღეს არტისტებისთვის ნახატების გაყიდვა და, ზოგადად, ფინანსური სტაბილურობის მიღწევა.

კერანზე ჩნდება მიწის (ნიადავის) მოახლოვებული კადრი.

გიორგი ახლა გ1-ს ეთამაშება „თვალის გასწორებანას“, თან ლაპარაკობს.

გიორგი: და მე ახალგაღვიძებული რო გავბოდიადლი სამზარეულოში, მეთქი, რადგან ფულზე ჩამოვარდა ლაპარაკი, არ გინდათ, რო ვიყიდოთ ქალაქის მთავარი სასაფლაოს მიმდებარე მიწები და სულ რაღაც ერთ თვეში ყველაფერი უკანვე გავყიდოთ-მეთქი. ბოლოს როცა იქ ვიყავი, სასაფლაოს ფერდობს ჩაყვევი და გამოვშტერდი, ამდენი ახალი საფლავი, თვალუწვდენელი! ისეთი ფხვიერი იყო მიწა, რო ფეხები მეფლობოდა სულ, ოღონდ კი არ მეშინოდა – უბრალოდ ვფიქრობდი, რომ უსიამოვნო იქნებოდა. ფეხი რო კუბოზე მომიხვდეს. მეთქი, „იმედია ღრმად აქვთ კუბოები ჩამარხული...“

„სპირალის“ კომპოზიცია და აეროპორტის კადრები პროექციაზე.

ბ1: შენ მაგრად აპათოლოგებ ხოლმე ხო, რო თვრები?

გიორგი: ძალიან იშვიათად ვთვრები და ნიკიტასთანაც არ ვყოფილვარ მაშინ მთვრალი.

ბ1: მაშინ ხო იყავი, აეროპორტში რო წახვედით ყველანი კლასელების შეხვედრიდან, შენ რო ვერცხლიფერი წვიმა გეხურა თავზე და აეროპორტში დისკების

მაღაზიის წინ რო ჩაგეძინა სკამზე, ყურებზე
ნაუშნიკებით.

გიორგი: აუ ეგ რამ გაგახსენა, მერე მაგის მერე მოხდა
რაც მოხდა.

გ2: „ღუტი ფრის“ გოგოები რო წამოიყვანეთ ხო.

გიორგი: ხო, იმინა „ღუტი ფრი“ გოგოები! ჰაჰა! და
გზაში წამოგვეწია რუსული სამხედრო კამაზი,
მთვრალი სამხედროებით. მოეჩვენათ, რო რაღაც
ვანიშნეთ მანქანიდან, გზაში.

ბ2: მერე?

გიორგი: მერე მოგვიწია მათთანაც არყის დაღვევა და 20
წუთში კაი ძმაკაცებით დავემშვიდობეთ ერთმანეთს,
არადა, მაგარი შარი იყო.

ბ1: რუსეთი მაგარი შარია.

*პროექციაზე ჩანს რუსული სამხედრო მანქანა „კამაზის“
მბრუნავი მოდელი.*

ეპიზოდი 15

*პროექციაზე ჩანს რუსული სამხედრო მანქანა „კამაზის“
მბრუნავი მოდელი.*

გიორგი სიბნელეში მიაბიჯებს მორბენალ ბილიკზე.
მოკიდებული აქვს პატარა ზურგჩანთა და ახურავს
პანამა.

გიორგი: ზაფხულში, მთაში რო ავედი, 20-წლიანი
პაუზის შემდეგ ისევ დაიწყეს საზღვარზე რუსეთიდან
უღელტეხილით გადმოსვლა ალპინისტების ჯგუფებმა,
ჰოდა, ჩემი იქ ყოფნის დროს, თითქოს ერთ დიდი ჯგუფი
ჩვენს სახლშიც გაჩერდა და სტუმრები უჩვეულოდ
უზრდელურად იქცეოდნენ, როგორც საკუთარ
სახლში (*შესაძლოა იმიტომ, რომ სახლი ცოტა
მიტოვებულს წაავადდა*), რის გამოც სახლიდან

გავყარე. მამაჩემი და თომა კი მარწმუნებდნენ, ცოტა უხეშად მოგივიდა, სინამდვილეში მათ ჩვენი წყენინება არ უნდოდათო, რის შემდეგაც, ცოტა არ იყოს, ვინანე, მაგრამ აღარ შევიმჩნიე. ჰოდა, რო გამოვედი ეზოში, მიმოვიხედე და ჩემ წინ კლდე როა, თოვლიანი, რომელსაც დაბადებიდან ვუყურებ დილაობით, დავინახე ამ ნაბოზვრების ამოტვიფრული უზარმაზარი წარწერა: „ვანია, ჩელიაბინსკ“

შუქი ქრება და პროექციაზე ჩნდება ფოტომონტაჟი – კლდეზე რუსულად ამოტვიფრული „ვანია, ჩელიაბინსკ, აგუსტ 2008“ და ისმის გიორგის ხმა: - აზზე ხარ?!

სცენა და პროექცია ქრება.

პროექციაზე ინთება ვარსკვლავიანი ცა. ისმის „სპირალის“ კომპოზიცია, ჭრიტინების, მდინარისა და გიორგის ხმა: „როცა დაღამდა, მე და ნიკო და მამამისი შევედით მდინარეში ჩირაღდნებით სათევზაოდ“.

სცენაზე გამოდის ორი სილუეტი, დაკაპიწებული შარვლებით, რომლებსაც ხელში უჭირავთ ჩირაღდნები. გიორგი ჩამოდის ბილიკიდან, იკაპიწებს შარვლის ტოტებს, იღებს ერთ-ერთ ჩირაღდანს და სილუეტებს უერთდება. ისინი დადიან წრეზე, რიტუალური ცეკვის მსგავსად და, სავარაუდოდ, სათევზაო ბადეს ქაჩავენ.

გიორგის ხმა: მდინარე შეთხელებული იყო და შედარებით წყნარად მოედინებოდა. ჩირაღდნების ცეცხლზე სიბნელიდან ბევრი თევზი მოდიოდა და მალე ძნელი გახდა კალმახის ასხმების ხელში ჭერა. ჩვენც ყველაფერი ნაპირზე დავაწყეთ და მდინარე რამდენჯერმე გადავცურ-გადმოვცურეთ.

ერთ-ერთი სილუეტი იწყებს ბადის აკეცვას. დანარჩენი ორი ჩირაღდნიან რიტუალს განაგრძობს.

გიორგის ხმა: ნაპირზე ამოსვლისას ისევ გამოვედე რაღაცას და ხელით რომ მოვსინჯე, აღმოჩნდა, რომ მდინარეში გადიოდა ოპტიკურ-ბოჭკოვანი კაბელი, რამაც გამაოგნა, იმიტომ რომ, ვერასდროს წარმოვიდგენდი, რომ ჩვენს მიწაზე, მთაში შეიძლება გაეგლო ასეთ მნიშვნელოვან ტრანსკონტინენტურ სატელეკომუნიკაციო მაგისტრალს. მერე გამახსენდა, რომ ეს მდინარეც ზღვაში ჩადის, დიდ რეზერვუარში.

*მეთეზეები ბაღეს კეცავენ,
ჩირაღდნებს იღებენ და ვადიან.
ეკრანზე რჩება ვარსკვლავების გამოსახულება.*

ეპიზოდი 16

სიბნელეში, ვარსკვლავიანი ცის ფონზე, ისმის გ1-ის ალტაცებული ხმა, რომელიც სატელევიზიო ვიდეოსიუჟეტს უძღვება: „რამდენიმე დღეა ქართველი არასამთავროების ჯგუფი გადაფრინდით დუბაიში ორკვირიან მედია სემინარზე, როგორც განვითარებადი დემოკრატიის წარმომადგენლები.“

შუქი ნელ-ნელა ინთება. ეკრანზე ჩნდება არარსებული ქალაქების ფუტურისტული გრაფიკული ანიმაციები.

სცენაზე დგანან სტატისტები და გიორგი. გიორგი და 2 სტატისტი წარმოადგენენ ქართველი არასამთავროების ჯგუფს, დარჩენილი გ2 – ჟურნალისტია და მიკროფონი უჭირავს ხელში, რომელშიც გ1 ლაპარაკობს. გ2-ს კამერა უჭირავს და იღებს. გ1 განაგრძობს სიუჟეტს.

გ2: ემირატების გაქანება ყველასთვის ცნობილია, და მათ, ამ ახალ ქალაქში, სანაპირო ზოლზე აშენებული აქვთ მსოფლიოს მეგაპოლისების მომავლის მოდელები: ნიუ-იორკი, მეხიკო, რიო, პარიზი, ლონდონი,

ბარსელონა, რომი, კაირო, მოსკოვი, შანხაი, ტოკიო, დელი, სეული..

გ1: შეიძლება ითქვას, რომ ჩვენ ერთგვარ დიზნილენდში ვიმყოფებით?

გ2: კი, შეიძლება, ოღონდ დიზნილენდზე ბევრად უფრო რეალური და მასშტაბურია ყველაფერი.

გ1: სემინარზე გვითხარით ორი სიტყვით, თუ შეიძლება.

გ2: ჩვენი სემინარი დუბაის ტოკიოში ტარდებოდა და ქალაქის ლენდმარკი, ანუ მთავარი ნაგებობა, კონსტრუქციით ძალიან ჰგავდა თბილისის ანძას. ოღონდ წარმოიდგინეთ, რომ ტოკიოს ტიპის ქალაქია და მთაზე კი არ დგას ეს ანძა, არამედ სხვა ცათამბჯენებთან ერთად, რაღაც კონკრეტულ ბრტყელ სივრცეში, როგორც, ვთქვათ, მანჰეტენზე, ბევრი მაღალი შენობების კონცენტრაციით. ჰოდა, ამ ანძას სახელად ერქვა „თეთრი დათვის ცათამბჯენი“ და იყო ზუსტად დიდი დათვის ასლი: ვარსკვლავით კაშკაშა ნაწილები და მათი დამაკავშირებელი მილები როგორც თბილისის ანძას აქვს, ოღონდ ძალიან-ძალიან დიდი და ჰაი-ტეკი!!

ბ1: შემდეგ ჩვენ წავედით ჩვენი სასტუმროს რესტორანში, სემინარის დახურვის ბანკეტზე, სადაც, როგორც ჩანს, ემზადებოდნენ რაღაც ზღაპრული კორპორატიული ალაფურშეტისთვის. რა გინდა, სულო და გულო, ყველაფერი იყო, დუბაის ძირძველი ტრადიციებით, ანუ, ნებისმიერი კონტინენტის საკვები (მეგაპოლისების კოლექციასავით), თუმცა! უნდა აღვნიშნო, რომ ქართული სამზარეულო არ იყო წარმოდგენილი, რაზეც შენიშვნების წიგნშიც ჩავწერე!

გ2: და მიწისძვრასაც შეესწართ, როგორც ვიცი?

ბ1: ზუსტად მაგაზე მინდოდა გადასვლა.

გ1: ნომერს რომ მივუახლოვდი, ცოტა შემაქანა და მეთქი „ეს ნამდვილი მიწისძვრაა თუ ტოკიოს იმიტაციის ნაწილი?“ ჰაჰაჰ! მაგრამ მაინც მოვტრიალდი და წამოვედი გასასვლელისკენ.

ბ1: ლიფტთან რომ მივედი კაბინის ნაცვლად ღია შახტა

დამხვდა და ქვევით ჩანდა გაჩერებული კაბინა! ამ დროს ისევ შეირყა!! ვიფიქრე, კიბეებით ჩავალ, ლიფტით არ შეიძლება მიწისძვრის დროს-მეთქი, გაგებრუნდი და იმის გამო, რომ კიბეების კარი და სამზარეულოს კარი გვერდიგვერდ იყო, შემთხვევით შევედი რესტორნის სამზარეულოში!! მაგრამ, ამ დროს უკვე დაიწყო ძააან სერიოზული რყევა და დავინახე, რომ მზარეულებმა დაყარეს ყველაფერი, თავზე პოდნოსები დაიფარეს და იატაკზე ჩასხდენ სადაც იყვნენ, იქვე.

გ1: ანუ, შენობიდან გაქცევა არც უცდიათ.

ბ1: მეთქი, აქ ალბათ ასეა, შენობები ირყევა მაგრამ არ ინგრევა, რაც არ უნდა იყოს, იაპონია თუ არა, მისი ძალიან მაგარი კოპიაა, შეიძლება უკეთესიც კი, ვიდრე ნამდვილი, მაინც, და მათ უკეთესად ეცოდინებათ, როგორ უნდა მოიქცე მსგავს სიტუაციაში, რის გამოც მეც ავდექი, რაღაც დაწნული პოდნოსი დავიფარე თავზე და ჩავჯექი რბილ იატაკზე და ვიჯექი ასე რყევაში და ვფიქრობდი რო ეს ყლევები შეცდენ!
(ქურნალისტი და ყველა გარშემომყოფი შეცბებიან უცენზურო სიტყვაზე: -აჰ)

ბ1: და ამჯერად ვიფიქრე, რომ მიწისძვრა ბევრად უფრო ძლიერია, ვიდრე აქამდე ყოფილა და რომ შას ვსემ ნასტანეტ პიზზეც!!!

ყველა: აჰ!!

ერთი წამით ყველაფერი შეშდება, გოგოებს პირზე ხელი აქვთ აფარებული, გიორგი და ბ2 უხერხულად იღიმიან.

შუქი ქრება. პროექციაზე ჩანს ანიმირებული უდაბნოს ლანდშაფტი, რომელზეც ქარი დათარეშობს. შემდეგ ეკრანი ქრება და სიბნელეში ისმის მუსიკა.

ეპიზოდი 17

განათება ნელ-ნელა ბრუნდება და ჩანს სარბენ ტრენაჟორზე მორბენალი გიორგი, რომელიც ვარჯიშს ცდილობს, თუმცა ცალ ხელში უჭირავს კოქტეილის შეიკერი, მისგან კი ინტერვიუს აღებას ცდილობს ახალგაზრდა ჟურნალისტი გოგონა, თავისი ოპერატორით.

პროექციაზე ტრიალებს რომელიღაც ძვირფასი და ელევანტური იარაღის მოდელის სარეკლამო ანიმაცია.

გ1: თუ შეგიძლიათ მოგვიყვით თურქეთის საზღვართან მომხდარ ტრაგიკულ ინციდენტზე?

გიორგი: (თან დარბილ). არ ვიცი ბევრი დეტალი, რომ ჩავედი უცხოელ კოლეგებთან ერთად, უკვე დაძაბული სიტუაცია იყო. სპეცნაზი გადმოდიოდა ახლად მოსული სამხედრო სატვირთო მანქანებიდან და იკავებდნენ პოზიციებს.

გ1: თურქული მხრიდან თუ იყო რამე პროვოკაციის მსგავსი?

გიორგი: არა, იქით არანაირი მსგავსი სამხედრო ან სხვა რამე ძალის გადაადგილება არ შეინიშნებოდა, თუ არ ჩავთვლით ზედ საზღვართან მომდგარ „ჰამერს“. თურქებმა პირიქით – ჩვენებს მიაწოდეს ინფორმაცია, რომ დაუდგენელი პირი ბირთვული ნარჩენების საქართველოში გადმოსატანად აპირებდა საზღვრის გამორღვევას.

გ1: თქვენ ეს საიდან იცით?

გიორგი ჩერდება და გადმოდის ტრენაჟორიდან. მიდის მაგიდასთან, ისხამს შეიკერიდან კოქტეილს და წრუპავს.

გიორგი: არ ვიცი, იქ ამბობდნენ. და მართლაც, თურქულ მხარეს მდებარე გორაკიდან დიდი სისწრაფით წამოვა

სამხედრო „ჰამერი“, გაანგრია ღობე, გადმოკვეთა საზღვარი და გაჩერდა. ყველაფერი ეს ხდება ტელეკამერების თვალწინ, თქვენც ნახეთ ალბათ. მაგდროს უკვე ბევრი ჯგუფი იყო ამოსული ადგილზე.

გ1: კადრები ვნახეთ, მაგრამ კომენტარები არ გააკეთებულა. ანუ, რატომ მოხდა დამრღვევის ლიკვიდაცია, თქვენ აზრით? და რატომ აღმოჩნდა ეს ადამიანი აზიური იერის – ჩინელი, კორეელი თუ იაპონელი?

გიორგი: ნუ, წარმოშობის მიზეზი ნამდვილად არ ვიცი. საზღვრის დამრღვევის ლიკვიდაცია, ჩემი აზრით, მოხდა შეცდომით, რადგანაც სპეცნაზმა იფიქრა, რომ მას უნდოდა ბირთვული ტერორის აფეთქება ჩვენს ტერიტორიაზე. დეტონაცია. სინამდვილეში კი მას უბრალოდ უნდოდა თავის მოკვლა და ჯიბისკენ იმისთვის წაიღო ხელი, რომ იარაღი ამოეღო თავის მოსაკლავად.

გიორგი ცალი ხელით იღებს პირსახოცს და იწყებს სახის მშრალებას, თან ჟურნალისტს ელაპარაკება. ისინი ნელ-ნელა მიემართებიან გასასვლელისკენ.

გ1: რატომ გგონიათ ასე?

გიორგი: იმიტომ, რომ როცა ის მანქანიდან გადმოვიდა, სამხედრო სალაში აიღო, რაზეც ერთი ჰოლივუდური ბაევიკი გამახსენდა, სადაც ერთი მეამბოხე გენერალი იკლავს თავს, ზუსტად ისე იქცეოდა ის კაციც.

გ1: მეამბოხე გენერალი? რა უცნაური შედარებაა.

შუქი ქრება და ჩანს მხოლოდ იარაღის რეკლამა

გიორგი: ეს არაა შედარება, დარწმუნებული ვარ, რომ იმ გენერალივით იტყოდა – „მე არაფერს ვნანობ“ და შუბლს გაიხვრეტდა. თქვენ როგორ მოიქცეოდით მის ადგილას?

ეპიზოდი 18

სცენა ნათდება. სტატისტები უსხედან მაგიდას და პიესას განიხილავენ. ქალაქგარეთა სიმპოზიუმი, როგორც ჩანს, დასასრულს მიუახლოვდა და ისინი შედეგებს აჯამებენ. იატაკზე, სკამებთან დევს ერთი-ორი სამგზავრო ჩანთა თუ კეისი.

ბ2: მოკლედ რეები გამოიკვეთა...

გ1: მე მგონი სახეზეა სუიციდური ფონი.

ყველა ახედავს მბრუნავი იარაღის ანიმაციას და თავებს დააქნევენ.

ბ1 თან ხსნის ღვინის ბოთლს. არჭობს საცობში სახრახნისს და იწყებს ტრიალს.

ბ1: ჰო ჰო, კიდევ წარსულის ჭაობიდან ამოსვლის პრობლემები, ეს გაუთავებელი მინიშნებები ძველ დამპალ კომუნიკაციებსა და მოშლილ გამწმენდ სისტემებზე.

სტატისტ გოგოებს ფუფერები მოაქვთ და მაგიდაზე ალაგებენ.

გ2: კიდევ გაორება, თუ გაურკვევლობა. რაც აქამდეც ვთქვით, როცა აცნობიერებ წარსულის სიმახინჯეს, მაგრამ უარს ვერ ამბობ საკუთარ თავზე ამ სიმახინჯეში.

გ1: და გარედან მოსული საშიშროების მუდმივი მოლოდინი.

ბ1: ყველა მხრიდან და ყველა საზღვარზე.

გ1: და რამე კათარზისის მსგავსი თუ შეამჩნიეთ?

გ2: ჯერ ხომ ბოლომდე არ გავსულვართ. გზაში დავამთავროთ რაა...

ისმის საცობის ამოძრობის ხმა. ყველა მხიარულადაა.

ბ1: ოპაა, აბა ვნახოთ ერთი, როგორია?

ასხამს ღვინოს.

ბ2: აბა მივაჭახუნეთ!

მიჭახუნებაზე შუქი ქრება და პროექციაზე ჩანს ძალიან მოახლოებული შავი ყურძნის მტევნები, რომლებიც ღვინის სიშავეში გადადის.

ეპიზოდი 19

მუსიკა. შუქი ნელ-ნელა ბრუნდება. გიორგი წევს თავის საწოლზე და გაზეთ „საბჭოთა სპორტს“ კითხულობს. საწოლზე წამოკოტრიალებულან ასევე სტატისტიებიც. ყველას თან აქვს ფუჟერები წითელი ღვინით, და დროდადრო წრუპავენ. ბ2 აკეთებს მოსაწევს. მას აცვია იგივე ტაჯიკური კოსტიუმი, რაც ტაჯიკურ ეპიზოდში. სხვებსაც აცვიათ კოსტიუმები სხვადასხვა ეპიზოდებიდან – ზოგს საცურაო კოსტიუმი, ზოგს ელევანტურად.

ბ2: გახსოვს ჩვენი ტაჯიკური ვოიაჟი? ჰეჰე... *(ნაპასს არტყამს და გიორგი აწვდის).*

გიორგი გამოართმევს, მოწევს და ბ1-ს გადააწოდებს, თან „საბჭოთა სპორტს“ გადაფურცლავს.

გიორგი: ჰმმ. მე ყველაფერი მახსოვს.

გ2: გიო, შენი ფოტოები რო ავტვირთე რატო არ მილაიქებ?

გიორგი: როდის ატვირთე, არ შევსულვარ ორი დღეა, როდის მოასწარი, ერთად არ დავბოდიხლობთ ყველგან?

გ2 მოწევს და გადააწოდებს გ1-ს.

გიორგი: უი, დღეს სოფიას დავუწერე წერილი, გინდათ წავიკითხოთ?

ბ2: გამოუშვი.

გიორგი საიდანღაც ამოაძვრენს ფურცელს.

გიორგი: ძვირფასო სოფია, ჩემი მოსკოვური მივლინება დასასრულს უახლოვდება. მანამდე კი ფლორიდაში ვიყავი რამდენიმე კვირით რაღაც გაუგებარ სიმპოზიუმზე. ცოტა ისეთი ტუსოვკა იყო, ადვოკატების ყრილობა თუ რაღაცა ტასკა ეგეთი. საჯარო მოხელეები.. ჰოდა, თითქოს ვიღაცამ თქვა, რომ დღესო ბავშვებით ქალაქის პარკში ამა და ამ ჰიმნს შეასრულებნო. და ყველამ თქვა: „ოო.. ძალიან კარგი, ძალიან კარგი“. და თითქოს ყველანაირად მხარი დაუჭირეს ბავშვებს. ოღონდ ისეთი პონტი იყო, რო მოლ, ჩვენ ხო ვიცით, რო უბედურები ვართ, მაგრამ ბავშვებმა ჯერ ხო არ იციან და ამიტომ იმდერონ ჯერ და აკეთონ თავიანთი საქმე.

შორს, ბიჭების გუნდის სიმღერა გაისმა. გარშემო იყო ძალიან ბევრი ბავშვი, მაგარი ჟრიაშული და მხიარულება. „ამერიკულ გორაკებზე“ პატარა ვაგონიკების მაგივრად უზარმაზარი ყვითელი ტრამვაები ეკიდა, რომლებიც იღეთებს აკეთებდნენ, „ნახადუ“ ტრიალებდნენ რელსებზე და ზარებს აწკარუნებდნენ. კაროჩე იყო პიზდეცი!

და ზუსტად იმ დროს, როცა ტრამვაიმ ჩამიარა ჟივილ-ხივილით, ისე ჩამწყდა რაღაც მინუს უსასრულობისკენ. სიგარეტს ვეწოდდი და ისე ვუყურებდი გასართობი პარკის ჟრიაშულს და ისეთი შეგრძნება მქონდა, თითქოს დედაჩემიც იქ იდგა ჩემს ზურგსუკან და მაკვირდებოდა. ჰოდა, ეს რო დავაფიქსირე, ძალაუნებურად დავიწყე ჩემს თავზე დაკვირვება, რო მოლ, ესლა როგორს მხედავს დედაჩემი? და დავინახე, რო შესახედავად მაგარი უბედური ვჩანვარ, რის გამოც სიგარეტის ძაან დიდი ნაფაზი

დავარტყი, და რაც ყველაზე გამაღიზიანებელი იყო, იმედგაცრუებული კაცის როლში შევედი, რაც მაგარ საზიზღრობად მიმაჩნია.

და ზუსტად ამ დროს, ყური მოგკარი გვერდით მაგიდასთან მჯდომი ორი ადვოკატის საუბარს, რომლებიც კონიაკს წრუპავდნენ და სიგარებს ქაჩავდნენ. ერთი უხსნიდა მეორეს პარკის ატრაქციონების ბილეთების სისტემას: რა ვერ გაიგე – ეუბნებოდა ის თავის ნაპარნიკს – ბილეთი ყველას ერთი და იგივე გვაქვს. და ატრაქციონს რაც შეეხება, მაგას კი უკვე შენ თვითონ ირჩევ. (ააუზა) გკოცნი ბევრს, შენი გიორგი.

ბ1: ვაა სადოლ!

ბ2: რა მაგარია?

გ2: ვინ არი ყველაზე ნიჭიერი და პათოლოგი??

გიორგი: მე ვარ!

გ1: აქ კიდევ დარჩა?

ბ2: მანახე აბა.

ვ1 მოსაწევს ბ2-ს გაუწვდის. ის თავიდან უკიდებს.

გ1: დღეს რა ვქნათ?

ბ1: რა კარგია, რომ დღევანდელზე იკითხე და არა ხვალინდელზე, ან ზეგინდელზე? ვინარი პატარა ნინძა და სამურაი?

ცდილობს ვ1-ს გაეთამაშოს.

გ1: შემეშვი რაა, ჰაჰა, გამანებე თავი, დებილო!

გიორგი: ნინძა თუ ნინძის დაქალი, ჰაჰაჰა!

ბ1: ნინძის სპრავედლივი ხელი მოგხვდება, ჰაჰაჰა!

ბ2: სამურაის ცოლი!

გ2: ნინძების ობშიაკის ამკრეფი, ჰაჰაჰა!

შუქი ქრება.

პროექციაზე გადის უსასრულო ფრაქტალის ანიმაცია.